

Arrest

nr. 340 865 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

Aan de Heer :

Naam: U.

Voornaam: S.

*Geboortedatum: **

Geboorteplaats: Benin City

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Op het moment van zijn arrestatie was dhr. U. in het bezit van een geldig Nigeriaans paspoort (inmiddels vervallen op 02 juni 2021) en een Spaanse verblijfstitel (inmiddels vervallen op 18.09.2018). Op heden is betrokkene dus niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten. Betrokkene verblijft minstens sinds 04.08.2018 in België (datum opsluitingsfiche).

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, gepleegd ten opzichte van een minderjarige door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin het slachtoffer verkeert ingeval het leven van het slachtoffer opzettelijk of door de grove nalatigheid in gevaar is gebracht ingeval het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft. Feiten waarvoor hij op 03.10.2019 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar.

Uit het arrest dd. 03.10.2019 blijkt dat betrokkene te Antwerpen en/of elders in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Antwerpen en /of bij samenhang, elders in het Rijk, van 31 juli 2015 tot 16 maart 2016 zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel. Betrokkene maakte deel uit samen met zijn partner T.E. en haar famillleden die verbleven in Italië van een vereniging van mensensmokkelaars die slachtoffers ronselden in Nigeria met als doel hen in Europa na een levensgevaarlijke overtocht over de Middellandse Zee met gammele bootjes te dwingen tot prostitutieactiviteiten teneinde hun "schuld" ana de organisatie af te betalen.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt bovendien dat de betrokkene zich inliet met seksueel misbruik en de seksuele uitbuiting van bijzonder kwetsbare vrouwen en dit louter voor gemakkelijk geldgewin.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 04.08.2018 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 13.06.2023 via zijn raadsman een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 ter – medische redenen heeft ingediend. Op 13.06.2023 werd betrokkene uitgesloten van het voordeel van vernoemd artikel 9ter gezien hij een ernstig misdrijf pleegde. Deze beslissing werd hem per aangetekend schrijven kenbaar gemaakt.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt mensenhandel, gepleegd ten opzichte van een minderjarige door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin het slachtoffer verkeert ingeval het leven van het slachtoffer opzettelijk of door de grove nalatigheid in gevaar is gebracht ingeval het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, feiten waarvoor hij op 03.10.2019 werd veroordeeld door de het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar.

Uit het arrest blijkt dat betrokkene te Antwerpen en/of elders in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Antwerpen en /of bij samenhang, elders in het Rijk, van 22 augustus 2015 tot 16 maart 2016 zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel alsook in de periode van 31.07.2015 en 1 september 2015 tot 28 februari 2015.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt bovendien dat de betrokkene zich inliet met seksueel misbruik en de seksuele uitbuiting van bijzonder kwetsbare vrouwen en dit louter voor gemakkelijk geldgewin.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Dhr. U. werd op 04.04.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij werd ingelicht over zijn administratieve situatie. Hij verklaarde sinds 02.08.2018 in België te verblijven. Hij kwam met het vliegtuig vanuit Valencia, Spanje in België aan. Hij verklaarde in België te zijn aangekomen om zijn zoon, D. te bezoeken.

Wat zijn familiale situatie betreft verklaarde hij geen zoon, D. E. geboren op 22.09.2016, te hebben in België. Betrokkene geeft geen verdere informatie zoals een verblijfplaats en/of adres. Het is de Administratie niet duidelijk bij wie zijn zoon momenteel verblijft. Verder heeft hij geen duurzame relatie en/of andere familieleden in België te hebben. Wel verklaarde hij een zoon te hebben in Nigeria (22.09.2016) en twee kinderen in Duitsland (beiden geboren op 19.08.2015). Wat zijn zoon in België betreft kan opgemerkt worden dat betrokkene zelf aangeeft gescheiden te wonen van zijn zoon. Betrokkene geeft namelijk aan in Palma De Mallorca, Spanje te wonen. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft bovendien niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Bovendien heeft betrokkene nooit getracht om zijn verblijf in België te reguleren op basis van zijn zoon. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Betrokkene geeft aan te wonen in Spanje te Palma De Mallorca (). Hij wil terugkeren naar Spanje, waar hij beweert recht op verblijf gehad heeft. De Spaanse autoriteiten bevestigden dat betrokkene niet langer recht op verblijf heeft in Spanje. Zijn Spaanse verblijfstitel is immers vervallen sinds 18.09.2018. Hij wil zijn verblijf in Spanje terug in orde stellen zodat hij zijn vrouw Y. I. terug kan vervoegen in België.*

Betrokkene gaat niet akkoord met een terugkeer naar Nigeria, zijn land van herkomst. Betrokkene kan steeds trachten vanuit zijn land van herkomst zijn verblijf in Spanje te reguleren. Een terugkeer naar Spanje is momenteel niet mogelijk gezien het feit dat hij niet langer verblijfsrecht geniet.

Wanneer betrokkene gevraagd wordt of hij al dan niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst, geeft hij aan de lijden aan HIV. Hij verklaarde omwille van zijn medische situatie dan ook niet terug te kunnen keren naar Nigeria. In het administratief dossier blijken medische attesten die zijn verklaring ondersteunen. Bovendien verzocht betrokkene op 13.06.2023 een verzoek tot regularisatie 9ter o.b.v. zijn medische toestand.

Op 02.05.2024 werd op basis van een medisch attest voorgelegd door betrokkene een medisch advies gevraagd waaruit blijkt dat de nodige medicatie voorhanden is in het land van herkomst, "Nigeria". Betrokkene mag bovendien opgesloten worden in een gesloten centrum in afwachting van een gedwongen verwijdering naar Nigeria. De arts is van oordeel dat reizen mogelijk is. De behandeling is onontbeerlijk en beschikbaar. De arts is van oordeel na een grondig onderzoek en op basis van het medisch attest dat de zorgen in Nigeria toegankelijk zijn voor betrokkene. Er wordt verwezen naar het Medical Country of Origin Information Report van April 2022 EUAA voor Nigeria

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is op heden niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt mensenhandel, gepleegd ten opzichte van een minderjarige door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin het slachtoffer verkeert ingeval het leven van het slachtoffer opzettelijk of door de grove nalatigheid in gevaar is gebracht ingeval het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, feiten waarvoor hij op 03.10.2019 werd veroordeeld door de het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen en/of elders in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Antwerpen en /of bij samenhang, elders in het Rijk, van 22 augustus 2015 tot 16 maart 2016 zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel alsook in de periode van 31.07.2015 en 1 september 2015 tot 28 februari 2015.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt bovendien dat de betrokkene zich inliet met seksueel misbruik en de seksuele uitbuiting van bijzonder kwetsbare vrouwen en dit louter voor gemakkelijk geldgewin.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 04.08.2018 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 13.06.2023 via zijn raadsman een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 ter – medische redenen heeft ingediend. Op 13.06.2023 werd betrokkene uitgesloten van het voordeel van vernoemd artikel 9ter gezien hij een ernstig misdrijf pleegde. Deze beslissing werd hem per aangetekend schrijven kenbaar gemaakt.

Vasthouding

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van het hoorrecht en wordt uiteengezet als volgt:

"1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Soprope, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Soprope, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrenees-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6. leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd nooit de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Verzoeker zijn hoorrecht werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond."

3.1.2. Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hij op 4 april 2024 een onderhoud had met een terugkeerbegeleider van de dienst Vreemdelingenzaken en daarbij werd

ingelicht over zijn administratieve situatie. In het administratief dossier (stuk 40) bevindt zich ook een ingevulde vragenlijst met bijlagen, blijkens dewelke verzoeker werd uitgenodigd om alle relevante elementen ter kennis te brengen van het bestuur.

3.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Het tweede en derde middel luiden als volgt:

“Tweede middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiele als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoudt hiervan onder dit eerste middel als hernomen client te warden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan warden de openbare orde te schaden.

Zij verwijst daarbij naar een veroordeling door het Hof van beroep te Antwerpen dd. 03.10.2019

Gezien deze veroordeling kan volgens de Belgische Staat warden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker betwist dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen warden die gekenmerkt kunnen warden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

Deze had bv. tuchtrapporten kunnen opvragen bij de FOD Justitie.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht.

Zij kan niet aantonen dat verzoeker nog een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De gepleegde feiten dateren binnenkort van 10 jaar geleden.

Er is niet in concrete onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

3.3. Derde middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten derde een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen client te warden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd omdat er sprake zou zijn van gedrag waarvan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet warden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau).

Dat is in casu, geenszins het geval.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op de veroordeling uit 2019.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht, zij had minstens het verloop van de opgelegde probatievoorwaarden moeten nagaan.

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concrete onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en ondoordacht is tewerk gegaan.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra)."

3.2.2. Het tweede en derde middel worden samen beoordeeld.

Verzoeker wijst erop dat de vaststelling dat hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden slechts is gestoeld op zijn veroordeling door het Hof van Beroep op 3 oktober 2019, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover de omstandigheden die ertoe hebben geleid blijken te geven van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, dat de feiten dateren van tien jaar geleden, dat zijn huidige gedrag niet werd nagegaan en dat dus niet zorgvuldig werd onderzocht of en gemotiveerd dat er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is in zijn gedrag.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de veroordeling voor *"mensenhandel, gepleegd ten opzichte van een minderjarige door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin het slachtoffer verkeert ingeval het leven van het slachtoffer opzettelijk of door de grove nalatigheid in gevaar is gebracht ingeval het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft."* Er wordt ook verwezen naar de feiten die daartoe aanleiding hebben gegeven, met name dat verzoeker samen met zijn partner T.E. en haar familieleden, deel uitmaakte van een vereniging van mensensmokkelaars die slachtoffers ronselden in Nigeria met als doel hen in Europa na een levensgevaarlijke overtocht over de Middellandse Zee met gammele bootjes te dwingen tot prostitutieactiviteiten teneinde hun "schuld" aan de organisatie af te betalen. Maar niet alleen dat. De verwerende partij heeft ook het volgende gesteld:

"Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt bovendien dat de betrokkene zich inliet met seksueel misbruik en de seksuele uitbuiting van bijzonder kwetsbare vrouwen en dit louter voor gemakkelijk geldgewin."

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit de ernst van de feiten heeft afgeleid dat verzoeker een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Het is in die optiek evenmin kennelijk onredelijk ervan uit te gaan dat verzoeker ook actueel nog kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, zelfs al dateren de feiten van 10 jaar geleden. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die daar anders over zouden doen denken. Waar hij van oordeel is dat zijn actueel gedrag niet werd nagegaan en de verwerende partij bijvoorbeeld tuchtrapporten had kunnen opvragen of het verloop van de probatievoorwaarden had moeten nagaan, stelt de Raad vast dat het, gelet op het voorgaande, aan verzoeker zelf toekomt om aannemelijk te maken dat er elementen voorliggen die kunnen aantonen dat hij, ondanks hetgeen werd vastgesteld, niet langer een sociaal gevaarlijke ingesteldheid zou hebben. Hij blijft daartoe in gebreke. Een loutere verwijzing naar het tijdsverloop volstaat in ieder geval niet, temeer nu verzoeker gedetineerd was en dus geen nieuwe feiten kon plegen.

Een onzorgvuldig onderzoek blijkt niet, net zomin als een kennelijk onredelijk handelen of een gebrekkige of onvoldoende motivering op zichzelf of samengelezen met artikel 13 van het EVRM.

3.2.3. Het tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

3.3.1. Het vierde middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

"De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang" (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij simpelweg voor dat "een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt".

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker heeft onderzocht.

Verzoeker heeft hier een zoon D. door wie hij samen met zijn moeder T. E. werd bezocht tijdens zijn lange detentie in België (stuk 3).

In de periode 2017 - 2019 betaalde verzoeker mee voor de crèche van D.

Verzoeker is bovendien gehuwd met een Spaanse vrouw Y. I. die nog steeds aanwezig is in het leven van verzoeker net zoals zijn zoon D. aanwezig is in zijn leven, verzoeker heeft nog steeds contact met diens moeder.

Hiermee werd onvoldoende rekening gehouden door verweerder.

Het gevoerde individueel onderzoek is onvoldoende.

Beschermenswaardige relaties en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM worden aangetoond.

Met is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit zomaar negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Indien verwerende partij een grondiger individueel onderzoek had gevoerd was zij op de hoogte van het bestaande gezin- en familieleven van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit individueel onderzoek werd onvoldoende gevoerd.

DVZ heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

Zij heeft onvoldoende onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker.

leder redelijk denkend mens ziet nochtans in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens gezin door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker, zijn zoon en zijn echtgenote anderzijds.

Het middel is gegrond.”

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Verzoeker betoogt dat een beschermenswaardig gezinsleven werd aangetoond, en dat de verwerende partij hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden.

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij in België een zoon D. heeft, heeft de verwerende partij geoordeeld dat hieruit geen schending blijkt van artikel 8 van het EVRM. Zij heeft daarbij vastgesteld dat hij hierover geen verdere informatie -zoals een adres- heeft gegeven en dat het niet duidelijk is bij wie D. verblijft. Verder wordt er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat verzoeker heeft aangegeven in Spanje te wonen en gescheiden woont van D., dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft dan wanneer er wel sprake is van samenwonen, en dat verzoeker nooit heeft getracht zijn verblijf te regulariseren in functie van zijn zoon.

In de door verzoeker ingevulde vragenlijst heeft hij inderdaad aangegeven in Spanje te wonen en dat hij naar België was gekomen om wat tijd door te brengen met zijn zoon voor zijn verjaardag. Het is dus duidelijk dat verzoeker in België niet samenwoont met zijn zoon D., dat hij dat ook nooit heeft gedaan (cfr. het verzoekschrift waarin hij stelt dat hij en de moeder van D. uit elkaar zijn gegaan kort nadat zij zwanger bleek) en dat hij ook geen intentie heeft om een gezinsleven in België uit te bouwen, getuige daarvan het feit dat hij zijn verblijf nooit heeft trachten te regulariseren en zijn verklaring, in de vragenlijst, dat hij naar Spanje wenst terug te keren. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bezoekerslijst van de gevangenis waaruit inderdaad blijkt dat hij in de periode van 6 augustus 2015 tot 4 mei 2024 bezoek heeft gehad van D., maar dit doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het gaat immers slechts over 3 bezoeken, met name op 22 mei 2022, 7 januari 2023 en 8 januari 2024. Waar hij nog stelt dat hij in de periode 2017-2019 meebetaalde voor de crèche van zijn zoon en dat hij nog steeds contact heeft met diens moeder, kan verder alleen maar worden vastgesteld dat dit loutere beweringen zijn, zonder meer. Overigens moet samen met de verwerende partij in haar nota worden vastgesteld dat het laatste (virtueel) bezoek van de moeder van D. dateert van 21 mei 2021.

Eén en ander klemmt overigens des te meer nu op het attest van geboorte van D., dat verzoeker voegde bij zijn vragenlijst, hij niet wordt vermeld als de vader van D., en de bloedverwantschap ook niet uit een ander stuk kan worden afgeleid. Verder betoogt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift dat hij niet bij de geboorte aanwezig was enerzijds, en dat hij het kind niet heeft erkend omwille van zijn lange detentie anderzijds. Dat de verwerende partij een positieve verplichting zou hebben in het concrete geval van verzoeker om hem op het Belgische grondgebied te laten verblijven omwille van de aanwezigheid van zijn zoon D., terwijl hij voor zijn detentie steeds in Spanje heeft verbleven en daar ook naar wil terugkeren, is derhalve niet aangetoond, en een schending van artikel 8 van het EVRM op deze grond ligt, zoals de verwerende partij terecht stelt, niet voor.

Waar verzoeker betoogt dat hij is gehuwd met een Spaanse vrouw die nog steeds aanwezig is in zijn leven, blijkt uit het administratief dossier (stuk 5,6) dat hij heeft verklaard dat hij in het verleden in Spanje op hetzelfde adres verbleef als deze vrouw. Uit niets blijkt dat zij thans op regelmatige wijze in België zou verblijven, integendeel: verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift dat zij tijdens zijn verblijf in de gevangenis verhuisde naar het UK om er te studeren, maar dat zij wel nog haar vast adres heeft in Spanje. Indien verzoeker opnieuw een verblijfsrecht wil in Spanje om zijn gezinsleven met de betrokkene terug op te nemen – de Spaanse autoriteiten bevestigen dat hij dit verblijfsrecht niet langer heeft- dan zal hij zich na terugkeer naar zijn land van herkomst tot de Spaanse overheid moeten wenden. Ook op deze grond kan dus geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen. Dat het onderzoek in het licht van de belangenafweging die deze bepaling veronderstelt niet deugdelijk zou zijn gevoerd, kan evenmin worden bijgetreden.

Waar verzoeker tot slot de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, voert hij geen afzonderlijk betoog. In de mate dat hij alludeert op de verplichting van de verwerende partij om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land, kan worden verwezen naar hetgeen hierover werd gesteld in het licht van artikel 8 van het EVRM

3.3.3. Het vierde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS